

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΩΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΩΝ
ΝΗΣΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. "Ορα Φυλλ. Ε".)

Περὶ τῶν Δρυϊδῶν.

Τὸ ὄνομα τῶν Δρυϊδῶν παράγεται ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς Κελτικῆς λέξεως *deru* σημαίνουσης τὴν δρυῖν. Οἱ λειτουργοὶ οὗτοι τῆς Θεότητος διηροῦντο εἰς διαφόρους τάξεις τὴν ἀνωτάτην τῶν ὁποίων ἀπέρτιζον οἱ κυρίως Δρυῖδαι, ὅντες οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες καὶ τοσούτου σεβασμοῦ παρὰ τῶν ὑποδεεστέων τάξεων ἀξιούμενοι, ὥστε παρόντων αὐτῶν ὤφειλον ἐκεῖνοι ν' ἀπομακρύνωνται, ἐκτός ἐὰν ἐδίδετο αὐτοῖς ἡ ἀδεία τοῦ νὰ μείνωσι. Τὰς κατωτέρας ταύτας τάξεις συνεπλήρουν αἱ Βάρδοι, οἱ Σαρρόνιδαι καὶ οἱ Οὐβάγοι ἢ Βάται.

Οἱ Βάρδοι, τῶν ὁποίων τὸ κελτικὸν ἐπίσης ὄνομα σημαίνει αἰοδῶν, συνοδευόμενοι ὑπὸ κινυρῶν ἐξύμνουσαν καὶ ἐψάλλον τὰς πράξεις τῶν ἡρώων διὰ στίχων πρὸς οὓς μεγάλη τιμὴ ἀπεδίδετο, διότι ἐβεβαίωτο ὅτι οὗτοι εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀπαθανατίζωσι. Καίτοι δὲ ἦττον ἰσχυροὶ τῶν Δρυϊδῶν, οἱ Βάρδοι οὗτοι τοσαύτην ὑπόληψιν ἔχαιρον παρὰ τῷ λαῷ, ὥστε παρρησιαζομένων αὐτῶν ἐνώπιον δύο ἐχθρικῶν στρατοπέδων κατὰ τὴν ὥραν τῆς συμπλοκῆς, κατέθετον τὰ ὅπλα καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὅπως ἀκούσωσι τὰς προτάσεις των. Οἱ Σαρρόνιδαι ἐδίδασκον τὴν νεολαίαν προσπαθοῦντες νὰ ἐμψυεύσωσιν αὐτῇ αἰσθήματα ἀρετῆς καὶ κοσμιότητος. Οἱ Οὐβάδοι ἢ Βάται εἶχον τὴν φροντίδα τῶν θυσιῶν, καταγινόμενοι καὶ εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως. Ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου οἱ Δρυῖδαι ἐπεφυλάξαντο εἰς ἑαυτοὺς τὰς θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας, τῶν ὑποδεεστέων λειτουργῶν οὐδὲν ὑπουργήμα ἐξασκούντων εἰμὴ ἀδεία τῶν Δρυϊδῶν.

Οἱ Δρυῖδαι τῶν ὁποίων ἡ καταγωγὴ σκοτίζεται ὑπὸ τῶν νεφῶν τῆς μᾶλλον μυθώδους ἀρχαιότητος, κεκρυμμένοι ἐντὸς τῶν δασῶν διῆγον βίον αὐστηρότατον, δίδοντες ἐντεῦθεν παντοίας συμβουλὰς εἰς διάφορα ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ ἐρχόμενα ἔθνη. Καὶ αὐτὸς δ' ὁ Καῖσαρ, ὅστις δὲν ἐθαύμαζεν εἰμὴ τὰς ἐξόχους ἀρετάς, τόσον ἐξεπλάγη ἐκ τῆς διαίτης καὶ τῶν γνώσεων αὐτῶν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῇ τὴν πρὸς αὐτοὺς βαθεῖαν ὑπόληψιν.

Ἡ τελετὴ τῆς χειροτονίας τῶν Δρυϊδῶν ἐγένετο δι' ἀπλουστάτου τρόπου· ὁ ὑποζήμιος, ἀφοῦ ἐδέχετο τοὺς ἐνηγκαλισμούς τῶν ἀρχαίων Δρυϊδῶν, ἐγκατελείπει τὸν συνήθη αὐτοῦ ἱματισμὸν ὅπως δεχθῇ τὸν τῶν Δρυϊδῶν, συγχεόμενον ἐξ ἐνός μόνου χιτῶνος κατερχομένου μέχρι τοῦ

μέσου τῶν κνημῶν. Ὁ ἱματισμὸς οὗτος ἦν διακριτικὸς τοῦ ἱερατείου, εἰς ὃ οὐδέποτε αἱ γυναῖκες ἦσαν παραδεχταί.

Τοσαύτη δ' ἦν ἡ ἐξουσία τῶν Δρυϊδῶν, ὥστε οἱ τε Βρεττανοὶ καὶ οἱ Γαλάται (διότι καὶ ἐπὶ τῆς Γαλατίας ἐδέσποζεν ὁ Δρυϊσμὸς) οὐδέποτε τι ἐπεχείρουν ἀνευ τῆς συμβουλῆς αὐτῶν. Οὗτοι προέδρευον τῶν συμβουλίων τῆς ἐπικρατείας, ἀπεφάσιζον κατὰ τὸ δοκοῦν περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, τιμῶρουν τοὺς ἐνόχους, ἔπαυον τοὺς ἄρχοντας ἢ καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς, ὅσάκις ἤθελον παραβιάσει τοὺς νόμους τοῦ κράτους. Καὶ ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲ θέσις αὐτῶν ἦν ἀνωτέρα τῆς τῶν εὐγενῶν· πάντα ἐκλινον ἐνώπιόν των, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέθετον τὴν φροντίδα τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς μᾶλλον διακεκριμένης νεολαίας. Αὐτοῖς ἐπίσης ἀνῆκε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν κατ' ἔτος τοὺς διαφόρους τῶν πόλεων διοικητὰς, ἐνα τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ ὑψώσωσι καὶ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Βεργοδρέτου, ὅστις δὲν ἦν κατώτερος τοῦ τῶν βασιλέων. Ἀλλ' ὁ ὑποθετικὸς οὗτος βασιλεὺς οὐδέποτε ἠδύνατό τι νὰ ἐνεργήσῃ ἀνευ τῆς γνώμης τῶν Δρυϊδῶν, οἵτινες μόνοι συνεκάλουν τὰ συμβούλια· ὥστε οἱ Βεργοδρέται οὐδὲν ἕτερον ἦσαν ἀληθῶς εἰμὴ οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Δρυϊδῶν ὑπῆκοοι. Ἀλλ' ὅπερ ἔδιδεν αὐτοῖς ἐξουσίαν ἀπεριόριστον ἦν ὅτι εἰς αὐτοὺς ἦσαν ἀνατεθειμέναι ἅπασαι αἱ θρησκευτικαὶ ὑπηρεσίαι, ὡς, αἱ θυσίαι, τὰ ἀναθήματα, αἱ δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ προσευχαί, ἡ τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα ἐπιστήμη, ἡ τοῦ συμβουλευέσθαι τὸν Θεὸν φροντίς, ἡ μελέτη τῆς φύσεως, τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσάγειν νέας τελετάς, καθιστάναι νέους νόμους καὶ ἐπαγρυπνεῖν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν παλαιῶν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποψηφίων τοῦ τάγματος τούτου, εἰς ὃ παρεδέχοντο πάσης τάξεως καὶ ἐπαγγέλματος ἄτομα, ἦν ἄπειρος, καίτοι περιοριζόμενος ἐν μέρει ἕνεκα τῆς μακρότητος τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὤφειλον νὰ διάγωσιν ἐν δοκιμασίᾳ, καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ν' ἀπομνημονεύωσι τὸν τεράστιον ὀριθμὸν τῶν στίχων, οἵτινες περιεῖχον τὰ θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ ἀξιώματα.

Διδασκαλία καὶ δεισιδαιμονία τῶν Δρυϊδῶν.

τελετὴ τῆς συλλογῆς τοῦ Ἰεσοῦ.

Πᾶσα ἡ διδασκαλία τῶν Δρυϊδῶν ἔτεινεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, σοφοὺς, δικαίους, ἀνδρείους καὶ θεοσεβεῖς, θεμελιουμένη ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων παραγγελμάτων. Λάτρευε τὸν Θεόν, Μὴ βλάπτῃς οὐδένα, Ἔσο γενναῖος. Ἡ ἐπιστήμη αὐτῶν συνίστατο, ὡς λέγει ὁ Πομπόνιος Μέλας, εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος, τῆς πορείας τῶν ἀστέρων καὶ τῆς περιόδου τῶν πλανητῶν ἢ, ὡς αὐτοὶ διετείνοντο, εἰς τὴν ἐντελῆ γνῶσιν τοῦ σύμπαντος. Ἔχοντες σταθερὰν πεποίθησιν περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, οὐσιωδῶς διέκρινον τοὺς εἰρηνικῶς θνή

σκοντας ἐν τῷ μέσῳ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν, ἀπὸ τοὺς πίπτοντας ἐν ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδος. Οἱ πρῶτοι ἐθάπτοντο ἄνευ τελετῆς, ἄνευ ἐγκωμίων καὶ ἄνευ τῶν εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν ψαλλομένων ᾠσμάτων, καταδεδικασμένοι εἰς αἰωνίαν λήθην. Περί δὲ τῶν πολεμιστῶν ἐφρόνουν ὅτι μετέβαινον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Θεότητος ἵνα γευθῶσι τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας, καὶ ἐτίμων αὐτοὺς διὰ λαμπρῶν τάφων καὶ ἐπιτυμβίων.

Οἱ Δρυῖδαι ἐδίδασκαν ὅτι κατὰ τινὰ καιρὸν τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ἐμελλαν νὰ καταστρέψωσι τὰ πάντα· ἐπίστευον δὲ καὶ εἰς τὴν μετεμύχωση, ἣν δὲν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸν Πυθαγόραν, διότι τὴν ἐδίδασκαν πολὺ πρὸ τῆς εἰς Γαλατίαν ἀφίξεως τοῦ φιλοσόφου τούτου. Τὴν δὲ διδασκαλίαν τῶν ἐποίων διὰ ζώσης φωνῆς, ῥυθμίζοντες αὐτὴν εἰς στίχους, τοὺς ὁποίους ἵνα τις ἐκμάθῃ ἔπρεπε νὰ δαπανήσῃ 15 ἕως 20 ἔτη.

Οἱ Δρυῖδαι ἐκαλλιεργοῦν ἐπίσης καὶ τὴν ἱατρικὴν, πρὸς ἣν ὁ λαὸς ἀπένεμε πίστιν ἀπεριόριστον. Πρὸς δὲ τούτοις εἶχον καὶ τινὰς γνώσεις βοτανικῆς, μεμιγμένας ὁμῶς μετὰ πολλῶν δεισιδαιμονικῶν συνηθειῶν ἐξ ὧν τινὰς ἀναφέρομεν. Ἡ ἱεροβοτάνη π. χ. συναλέγετο πρὸ τῆς ἡοῆς, τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν κυνικῶν καυμάτων, ἀφοῦ πρότερον προσέφερον εἰς τὴν γῆν θυσίαν ἱλαστήριον ἐκ καρπῶν καὶ μέλιτος. Τὸ φυτὸν τοῦτο οὕτω συνειλεγμένον ἐκέκτητο πάσας τὰς ἀρετάς· τριβόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος τινος ἴσχυε νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ πᾶν τὸ ποθοῦμενον· εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἱατρεύῃ πᾶσαν νόσον, καὶ νὰ δωρῇται εἰς τοὺς ἀπομένους αὐτοῦ τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ θυμηδίαν.

Ἡ πανηγυρικωτέρα τῶν τελετῶν ἦν ἡ τῆς συλλογῆς τοῦ Ἰξοῦ τῆς δρυός. Ἡ παραφυῆς αὕτη βοτάνη ἐξανθαίμεν καὶ ἐπ' ἄλλων τινῶν δένδρων, ἀλλ' οἱ Δρυῖδαι ἐπίστευον ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελέξατο κυρίως τὴν δρῦν, ἵνα ἐμπιστευθῇ αὕτῃ τὸ πολυτίμητον τοῦτο φυτὸν. Διέτρεχον τὰ δάση ζητοῦντες αὐτὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς, καὶ συνέχαιρον ἀλλήλους, ὅτε μετὰ μακρὰς καὶ κοπιώδεις ἐρεῖνας ἀνεκάλυπτον ποσότητά τινα αὐτοῦ. Δὲν ἐπετρέπετο νὰ συλλέγηται τὸ φυτὸν τοῦτο εἰμὴ τὸν Δεκέμβριον κατὰ τὴν ἑκτὴν τῆς σελήνης. Ὁ μὲν οὗτος καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐξ, ἦν αὐτοῖς ἱερὸς καὶ ἐν ταύτῃ πάντοτε τῇ ἡμέρᾳ ἐξετέλουν τὰς κυριωτέρας θρησκευτικὰς πράξεις.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν διὰ τὴν τελετὴν τοῦ Ἰξοῦ συνήρχοντο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας λαμπρότητος, καὶ ἐν λιτανείᾳ μετέβαινον ἐνθα εὐρίσκατο τὸ φυτὸν, προπορευομένων δύο μάντεων, οἵτινες ἀπαύστως ἐξέπεμπον ὕμνους καὶ ᾠσματα. Κῆρυξ φέρων κηρύκειον ἤρχετο μετ' αὐτοὺς, καὶ τρεῖς Δρυῖδαι τὸν παρακολούθουν κρατοῦντες τὰ ἀναγκαῖα πρὸς θυσίαν· ὁ ἄκρος δὲ ὀρχισθεὺς περιβεβλημένος χιτῶνα λευκόν, ἐπεραίου τὴν ἱεράν ταύτην συνοδίαν, ἣν ἠκολούθει ἄπειρον πλῆθος συνωθούμενον. Ἀφικνουμένους δὲ τῆς ποι-

πῆς παρὰ τὴν ῥίζαν τῆς δρυός, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Δρυῖδων ἀναβαίνων ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἔκοπτε τὸν Ἰξόν, τὸν ὁποῖον οἱ Δρυῖδαι μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ ἐδέχοντο ἐντὸς τοῦ Σάγου, εἶδους λευκοῦ ἐπιβλήματος. Ἀκολούθως ἔθυσον δύο λευκοὺς ταύρους καὶ συνεκάθηντο εἰς εὐωχίαν, τῆς ὁποίας παρικωθείσης ἀνέπεμπον πρὸς τὸν Ὑψίσταν εὐχάς, δεόμενοι ἵνα καταπέμψῃ εἰς τὸ ἱερὸν φυτὸν τὴν δύναμιν τοῦ μεταδιδόναι τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ λάβωσι μέρος ἐξ αὐτοῦ· τὴν δὲ πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους διένεμον αὐτὸ εἰς τὸν λαόν.

Ἄλλ' ἡ σκληροτέρα πασῶν τῶν δεισιδαιμονιῶν αὐτῶν, ἦν ἡ τῶν ἀνθρωπίνων θυσιῶν, ἔθους βαρβαριότητος, τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου βεβαιοῦσι τὰ κατ' αὐτοῦ θεσπίσματα τῶν Ῥωμαίων Ἀυτοκρατόρων, ἀλλ' ὅπερ δὲν κατηργήθη εἰμὴ μετὰ τὴν παρακμὴν τοῦ Δρυϊσμοῦ.

Ἀξιώματα τῶν Δρυῖδων.

Μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἀξιώματα, ὅποια διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν· ἀλλ' ὀφείλομεν ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι μόνη ἡ παράδοσις ἠδυνήθη νὰ τὰ διατηρήσῃ, διότι οἱ Δρυῖδαι οὐδέποτε ἔγραφον, ἐμπιστευόμενοι αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην τῶν ὑπηκόων τῶν.

1. Πρέπει τις νὰ διδαχθῇ εἰς τὰ ἱερά ἄλλα ὑπὸ χειροτονηθέντων ἱερέων.

2. Ὁ Ἰξὸς ὀφείλει συλλέγεσθαι μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ καὶ τὴν ἑκτὴν πάντοτε τῆς σελήνης, κοπτόμενος πάντοτε διὰ χρυσοῦ δρεπανίου.

3. Πᾶν τὸ γεννώμενον ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

4. Ὁφείλει ἕκαστος νὰ μὴ ἐμπιστεῖται τὸ ἀπόκρυφον τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν γραφὴν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν μνήμην.

5. Ἐκαστος χρεώσται νὰ καταβάλλῃ μυριάς φροντίδας διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του.

6. Οἱ ἀπειθεῖς ὀφείλουσιν ἀποκλείεσθαι τῶν θυσιῶν.

7. Αἱ ψυχαὶ εἰσὶν ἀθάνατοι.

8. Αἱ ψυχαὶ μεταβαίνουν εἰς ἄλλα σώματα, μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνων τὰ ὅποια ἐξωποιοῦν.

9. Ἄν ὁ κόσμος καταστραφῇ, τοῦτο γενήσεται διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος.

10. Εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἀνάγκη νὰ θυσιαζῇται τις ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅστις ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ σώματος, ἢ ἐκ τῆς ῥοῆς τοῦ αἵματος ἢ ἐκ τοῦ χάσματος τοῦ τραύματος, δύναται νὰ προλεχθῇ τὸ μέλλον.

11. Οἱ ζωγρηθέντες ἐν τῷ πολέμῳ ἀνάγκη νὰ θυσιαζῶνται ἐπὶ τῶν βωμῶν ἢ νὰ περικλεῖωνται ἐντὸς λυγοτεύκτων κανίστρων ὅπως ζῶντες καῶσι πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν.

12. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μετὰ ξένων ἐμπορία.

13. Οἱ ἐρχόμενοι τελευταῖοι εἰς τὰ συμβούλια τῆς Ἐπικρατείας, τιμωροῦνται διὰ θανάτου.

14. Οἱ παῖδες μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14 ἐτῶν, ὀφείλουσι ν' ἀνατρέφονται μακρὰν τῶν γονέων των.

15. Τὰ δανειζόμενα ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ θέλουσιν ἀποδοθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

16. Ὑπάρχει ἕτερος κόσμος, καὶ ὅσοι αὐτοκτονοῦνται ἐνταῦθα ὅπως ἀκολουθήσωσι τοὺς φίλους των θέλουσιν ἐκεῖ συζῆσαι μετ' αὐτῶν.

17. Αἱ διδόμεναι τῷ θνήσκοντι ἐπιστολαί, ἡ ριπτόμεναι ἐντὸς τῶν πυρῶν, διαβιβάζονται πιστῶς εἰς τὸν ἐκεῖ κόσμον.

18. Ὁ ἀπειθὴς ἔστω ἀποβεβλημένος· ἅς μὴ ἀπολαύῃ οὐδεμιᾶς δικαιοσύνης, ἅς μὴ ᾖ δεκτὸς εἰς οὐδὲν ὑπουργημα.

19. Οἱ οἰκοδεσπότες ὄντες βασιλεῖς ἐντὸς τῆς οἰκίας των, ἔχουσι δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τῶν τέκνων καὶ τῶν δούλων αὐτῶν.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ πρῶτιστα ἀξιώματα τῶν Δρυϊδῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος περικτρεῖ πόσον εὐκόλον ἦν εἰς τοὺς ἱεράρχας τούτους, οἵτινες ἰδιοποιοῦντο τὴν πρῶτην ἀνατροφὴν τῆς νεότητος, καὶ ἐπληττον δι' ἀναθέματος ὄντινα ἐτόλμα νὰ τοῖς ἀπειθῇ, πόσον ἦν εὐκόλον νὰ ἄρχωσι τῆς δημοσίας γνώμης καὶ νὰ ὑποτάττωσι πάντα τὰ πνεύματα.

I. Δ. Τ.

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ἀλληγορικὴ Μυθιστορία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΞΑΝΔΗΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ὅρα Φυλ. Ζ').

— Ποῦ εἵμεθα; ἠρώτησεν ὁ Φράντζ μετ' ἐτετραγμένην φωνήν.

— Φοβεῖσαι, φρούραρχε; ἠρώτησεν ἡ ἄγνωστος μετ' ἐπιφρονητικὸν γέλωτα.

Ὁ Φράντζ δὲν ἀπήντησεν, ἠννόησεν ὅτι εἶχεν ἀδίκον καὶ ὅτι ὁ φόβος τὸν εἶχε κυριεύσει, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ κρατηθῇ, ἠθέλησε τοῦλάχιστον νὰ ὑποκρύψῃ τὸν φόβον του, διὸ ἀπεφάσισε νὰ σιωπήσῃ. Μετὰ τινος ὁμοῦ στιγμῆς καταληφθεὶς ὑπὸ ζάλης ἡ γέρθη καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἄγνωστον.

— Κάθισον! ἔκραξεν αὐτὴ.

Ὁ Φράντζ ὅν ὁ φόβος ἀπεκαθίστα μανιώδην, ἐπροχώρει πάντοτε.

— Κάθισον! ἐπανελάβε μετ' αὐτὴν πλήρη ὀργῆς.

Βλέπουσα ὁμοῦ αὐτὸν ἐξακολουθοῦντα τὸ βάδισμά του, ἔκρουσε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ σανίδωμα τοσοῦτον βιαίως, ὥστε ἡ γόνδολα ἐκλονίσθη ὁ δὲ Φράντζ λειποθυμημένος ἔπεσεν εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὸν εἶδε τὴν ἄγνωστον κεκλιμένην πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ κλαίουσαν. Συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς πικρᾶς λύπης τῆς καὶ λησμονῶν τὰ διατρέξαντα, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ ἀνεγείρας αὐτὴν τὴν ἔφερε νὰ καθίσῃ πλησίον του, ἀλλ' ἡ ἄγνωστος δὲν ἔπαυσε κλαίοντα.

— ὦ ἔρω μου! ἀνεφώνησεν ὁ Φράντζ, διατὶ αὐτὰ τὰ δάκρυα;

— Ὁ λέων! ὁ λέων! ἀπήντησεν ὑψοῦσα πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν βραχίονά της, τὸν λευκὸν ὡς μάρμαρον.

Ὁ Φράντζ ἔστρεψε τὸ ὄμμα του πρὸς τὸ μέρος ὅπου τῷ ἐδείκνυε καὶ παρατήρησε τὸν ἀστειρισμὸν τοῦ λέοντος λάμποντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν νεφῶν.

— Τί πρὸς ἡμᾶς; οἱ ἀστέρες οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου μας, πλὴν καὶ τὴν ἐλάχιστην ἐάν εἶχον ἠθέλαμεν εὑρεῖ ἀστέρας εὐνοϊκοὺς νὰ παλαίσωσιν ἐναντίον τῶν ὀλεθρῶν.

— Οἴμοι! Ἡ Ἀσραδίτη κατεκλίνθη καὶ ὁ λέων ὑψώθη! παρατήρησον ἐκεῖνον ὅστις ἔρχεται ἐκεῖθεν!

Τοὺς λόγους τούτους ἐπρόφερε μετ' εἶδος τι παραφορᾶς καταβιβάζουσα τὸν βραχίονά της πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Φράντζ στρέψας τὸ ὄμμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶδε μαῦρον σημεῖον ὅπου ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς κύκλος φωτός.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησε πλήρως ἐκπληξέως.

— Εἶναι τὸ πεπρωμένον, ἀπήντησεν, ὅπου προχωρεῖ ἵνα λάβῃ τὸ θῆμα του. Ὅποιον; θὰ ἐρωτήσῃς ἐκεῖνο ὅπου ἐγὼ αὐτὴ θὰ θελήσω. Ἦκουτες νομίζω τὰ ἀδόμενα περὶ τῶν εὐγενῶν Αὐστριακῶν οἵτινες εἰσῆλθον μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν γόνδολάν μου καὶ δὲν ἀνεφάνησαν ἔκτοτε. . .

— Ναί, ἀλλὰ ταῦτα εἰσὶν ψευδῆ.

— Εἰσὶν ἀληθῆ! ὀφείλω ἢ νὰ ἐξολοθρεύσω ἢ νὰ ἐξολοθρευθῶ. Ὅστις τοῦ ἔθνους σου μετ' ἐρωτευθῇ, χωρὶς ἐγὼ νὰ αἰσθανθῶ τοιοῦτον τι δι' αὐτὸν ἀποθνήσκει.

Ἐνόσω ἡ καρδία μου μένει ἐλευθέρᾳ θὰ ζήσω προξενούσα θάνατον, ὅποτε ὁμοῦ ἐρασθῶ τινὸς θὰ ἀποθάνω! Ἴδου τὸ πεπρωμένον μου.

— Θεέ μου! ποῖα λοιπὸν εἰς' ἐσὺ!

— ὦ! πῶς προχωρεῖ! Ἐν διαστήματι ἐνὸς λεπτοῦ θὰ ᾔηται ἐφ' ἡμῶν. Ἀκούεις; ἀκούεις;

Τὸ μαῦρον σημεῖον ἐπλησίαζε μετ' ἀκατανόητον ταχύτητα, λαβὼν τὸ σχῆμα γιγαντιαίου πλοίου. Ἐρυθραὶ λάμ-